

Undtagelse af Niels Petersen — foreslaar i § 1, hvorved Udenrigsministeriet deles i to Afdelinger: den „økonomisk-politiske“ og den „politisk-juridiske“. Derved at den økonomisk-politiske Afdeling stilles i Spidsen som første Afdeling og Hovedvægten i Betegnelsen er lagt paa det økonomiske Moment, ønsker Udvalget at fastslaa det Grundsynspunkt, som var fremherskende ved Organisationen i 1908 saavel som i 1921, og som fremtidig bør fastholdes. Det nuværende Oplysningsbureau for Erhvervene vil herefter under Navn af *Erhvervs-kontoret* glide ind i den økonomisk-politiske Afdeling, hvorved der opnaas en væsentlig Forenkling i Sagerne, og man anbefaler, at dette Kontor aarligt offentliggør en Beretning om sit Arbejde. Ved den her foretagne Sammenlægning bortfalder Stillingen som Chef for Oplysningsbureauet. Det er Forudsætningen, at den nuværende Afdelingschef indtil videre forbliver til Raadighed for Ministeriet som ulønnet Kommitteret i Handelssager, særlig for saa vidt angaar Instruktion af valgkonsulære Tjenestemænd i saadanne Sager. Ministeren træffer de nærmere Bestemmelser om hans Funktionsomraade. Omkostningerne ved hans eventuelle Inspektionsrejser godtgøres ham i Overensstemmelse med Reglerne for Tjenesterejser.

Under den politisk-juridiske Afdeling henføres politiske Sager i snævrere Forstand — saaledes en hel Del af de Sager, der nu sorterer under den politisk-handels-politiske Afdelings 1ste Kontor — samt Sager som de, der behandles af den nuværende Retsafdeling, der foreslaas ophævet. De Spørgsmaal, der nu sorterer under Folkeforbundskontoret, vil — for saa vidt de er af politisk og folkeretlig Natur (f. Eks. Forligsnævnskonventioner, Voldgiftstraktater, Mindretalsspørgsmaal o. s. v.) — overgaa til den politisk-juridiske Afdeling — for saa vidt de er af økonomisk Natur, til den økonomisk-politiske Afdeling. Det særlige Folkeforbunds-kontor ophæves, som ogsaa foreslaaet af Ministeren.

Angaaende Udenrigsministeriets *Raadgiver i Folkeret* er der indenfor Udvalget

Enighed om, at det ikke kan anses for paakrævet at opretholde denne Post som en normeret Tjenestemandstilling. Udvalget kan fuldt ud tiltræde de Udtalelser, der i saa Henseende er fremsat i Administrationskommissionens 4de Betænkning af 1926, Pag. 474—75. Med det Apparat, der nu er stillet til Raadighed for Ministeriet, disponerer dette over saa mange juridisk uddannede Tjenestemænd, at disse for langt de fleste løbende Sagers Vedkommende bør kunne foretage den fornødne folkeretlige Behandling i de respektive Kontorer. I Almindelighed maa det forudsættes, at Chefen for den politisk-juridiske Afdeling kan gøre Fyldest som Ministeriets Raadgiver i Folkeret. I særlige Tilfælde kan Ministeriet indhente Responsa fra sagkyndig Side. Udvalget skal i denne Forbindelse fremhæve Betydningen af, at Tjenesten i Udenrigsministeriet lægges saaledes til Rette, at der paa forskellige Omraader uddannes *Specialister* — et Forhold, der selvsagt ikke blot gælder med Hensyn til Folkeretten, men ogsaa med Hensyn til den almindelige Politik og Økonomi. Der vil saaledes kunne opnaas en Ordning, der er væsentligt billigere end den nuværende, hvilket ikke mindst i en Nedskæringsperiode maa synes paakrævet. For imidlertid at give Ministeriet en rimelig Afviklingsfrist stiller Udvalget Forslag om, at den nuværende Raadgiver i Folkeret fungerer indtil Udgangen af Marts 1929.

I Forbindelse med den af Udvalget foreslaaede Ændring i Organisationen af den indre Tjeneste skal man understrege det i Administrationskommissionens 4de Betænkning, pag. 463—64, fremhævede angaaende Udenrigsministeriets Forhold til andre Ministerier og Anvendelsen af Høringsstempeler. Udvalget maa med nævnte Kommission være enig i, at det ikke er og ikke bør være Udenrigsministeriets Opgave i stigende Grad at etablere sig som Fagministerium, da Følgen heraf vil være, at Ministeriets naturlige Opgave forrykkes og der let opstaar Dobbeltarbejde. En saadan Udvikling vil endvidere uundgaaelig